

TEZA:

- 1. Jeżeli nie zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, to nie ulega ono zawieszeniu (art. 22 §1 k.p.k. w zw. z art. art. 74¹ ustawy o radcach prawnych).**
- 2. Postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego nie podlega zaskarżeniu.**

Sygn. akt: WO-88/21

POSTANOWIENIE

z dnia 1 marca 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Piotr Karwat

S WSD Leszek Krupa

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego K. I., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu (...),

w przedmiocie wniosku obwinionego o zawieszenie postępowania odwoławczego WO-88/21

postanawia

- odmówić zawieszenia postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych toczącego się pod sygn. akt WO-88/21 z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 marca 2020 r. (sygn. akt: D-2/20);

2. pouczyć o braku możliwości zaskarżenia.

Uzasadnienie

Przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym toczy się sprawa radcy prawnego K. I. (dalej „Obwiniony”) wywołana odwołaniem Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 marca 2020 r. (sygn. akt D-2/20).

Pismem datowanym na 7 lutego 2022 r. Obwiniony wniósł o bezterminowe zawieszenie postępowania z uwagi na zły stan zdrowia, uniemożliwiający osobiste działanie Obwinionego w postępowaniu. Obwiniony wskazał, że przewidywany okres leczenia wynosi około 2 lata, a o ewentualnym poprawieniu stanu zdrowia zawiadomi organa dyscyplinarne. Do wniosku zostało załączone zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza medycyny - specjalistę chorób wewnętrznych - specjalistę onkologii klinicznej z dnia 1 lutego 2022 r., z którego wynika, iż Obwiniony jest w trakcie chemioterapii, wymaga pobytu w miejscu zamieszkania, a wyjazdy służbowe są przeciwwskazane.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie dyscyplinarne jako rodzaj postępowania o charakterze represyjnym wymaga zagwarantowania obwinionemu radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu możliwości realnego korzystania z prawa do obrony. Załączone do wniosku Obwinionego o zawieszenie postępowania zaświadczenie lekarskie wskazuje, że aktualnie Obwiniony miałby co najmniej utrudnioną (jeśli nie wręcz uniemożliwioną) realną możliwość korzystania ze swoich gwarancji procesowych. Z tego powodu Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznający sprawę Obwinionego, działając na podstawie art. 79 § 2 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, uznał, że z uwagi na sytuację osobistą Obwinionego utrudniającą obronę niezbędne jest wyznaczenie obrońcy z urzędu.

W tej sytuacji należy dojść do wniosku, że nie zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania (art. 22 § 1 Kpk). Wyższy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, że instytucja zawieszenia postępowania wymaga stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym z wyjątkową rozważą i ostrożnością z uwagi na stosunkowo krótkie terminy przedawnienia deliktów dyscyplinarnych (art. 70 ustawy o radcach prawnych). Dodatkowo

organy dyscyplinarne - z mocy art. 2 § 1 pkt 4 Kpk w związku art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - mają obowiązek tak kształtować postępowanie dyscyplinarne, by rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie. Oczywiście tego rodzaju dążenie po stronie organów dyscyplinarnych nie niweczy gwarancji procesowych obwinionego radcy prawnego (aplikanta radcowskiego) i możliwości korzystania z uprawnień wynikających z odpowiedniej procedury - te jednak zostały zagwarantowane przez przyznanie obrońcy z urzędu.

Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania wydane przez sąd odwoławczy nie podlega zaskarżeniu. Wynika to z treści art. 426 § 1 Kpk (stosowanego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych), ustanawiającego zasadę niedopuszczalności zaskarżania orzeczeń sądu odwoławczego. Art. 426 § 2 Kpk wskazuje wyjątki od tej zasady (tzw. zażalenia poziome - rozpatrywane przez inny równorzędny skład sądu odwoławczego). Wśród wyjątków tych ustawodawca wskazał m. in. postanowienie o zawieszeniu postępowania. Oznacza to, że zakres przedmiotowy zażalenia ograniczony jest tylko i wyłącznie do rozstrzygnięcia o charakterze pozytywnym (o zawieszeniu postępowania), nie zaś do postanowień negatywnych (np. o odmowie zawieszenia postępowania czy odmowie podjęcia zawieszono postępowania). Za takim wnioskiem przemawia wykładnia systemowa przeprowadzona przez porównanie treści art. 426 § 2 i art. 22 § 2 Kpk. W tym ostatnim przepisie ustawodawca posłużył się szerokim pojęciem postanowienia „w przedmiocie zawieszenia postępowania”, zaś w art. 426 § 2 Kpk - węższym - „o zawieszeniu postępowania”. Takie brzmienie przepisów przesądza o tym, że brak jest normy szczególnej ustanawiającej na tym poziomie orzekania możliwość kontroli w układzie poziomym dla postanowień innych niż o zawieszeniu postępowania. W konsekwencji postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania wydane przez sąd odwoławczy nie podlega zaskarżeniu.

Z powyższych względów na podstawie art. 426 § 1 Kpk w związku z art. 22 § 1 Kpk a contrario w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.